

Sygnatura akt VI Ka 365/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 czerwca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SSO Arkadiusz Łata (spr.)

SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2015 r.

sprawy **K. W.** ur. (...) w Z.

syna H. i R.

oskarżonego z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 27 stycznia 2015 r. sygnatura akt VI K 702/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 440 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

a) z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 eliminuje ustalenie, że dopuścił się go będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 3 marca 2005 roku – sygn. akt VI K 74/05, kwalifikując ten czyn z art. 178a § 1 kk i ten przepis przyjmuje za podstawę wymiaru kary orzeczonej w tymże punkcie;

b) na mocy art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 1 na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

c) na mocy art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 30 zł (trzydzieści złotych);

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz wymierza mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja obrońcy okazała się skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia konieczne i uzasadnione stało się dokonanie zmiany zapadłego wyroku poprzez:

- a) wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 ustalenia, że dopuścił się go będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 3 marca 2005 r. – sygn. akt VI K 74/05 oraz zakwalifikowanie tego czynu z art. 178a § 1 kk i przyjęcie tego przepisu za podstawę wymiaru kary orzeczonej w tymże punkcie;
- b) warunkowe zawieszenie – na mocy art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk – wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 1 na okres próby wynoszący 3 lata;
- c) wymierzenie oskarżonemu – na mocy art. 71 § 1 kk – grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 30-zł.

Na wstępie jednak należało podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe i trafnie odtworzył – oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy – przebieg inkryminowanego zdarzenia. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych najmniejszych wątpliwości nie budziło sprawstwo oraz wina K. W..

Skarżący nie miał przy tym racji kwestionując przyjęcie, że oskarżony działał z „premedytacją” – tj. w zamiarze bezpośrednim i sugerując zamiar wynikowy, a wręcz wyłączając odpowiedzialność karną na gruncie przepisu art. 178a kk – lekkomyślność.

O działaniu K. W. w świadomej woli i „chcąc popełnić czyn zabroniony” przekonywały bowiem już same bezsporne okoliczności rozpatrywanego przypadku. Oskarżony spożył dużą porcję alkoholu (tj. sześć półlitrowych piw) w dniu poprzedzającym zdarzenie, a ściślej w późnych godzinach nocnych. Zakończył picie około godziny 23.00. Już około godziny 7.30 w dniu następnym zdecydował się natomiast na prowadzenie pojazdu mechanicznego. W. przyznawał wszystkie wspomniane fakty.

Elementarna wiedza i doświadczenie życiowe – dostępne każdemu praktycznie kierującemu, uczą zaś że pełna eliminacja alkoholu z organizmu następuje dopiero po upływie około 12 godzin. Tym samym, mając na uwadze ilość wypitego alkoholu oraz moment czasowy, gdy oskarżony przerwał picie, nie mogło być mowy zaledwie o braku po jego stronie „rozsądnej oceny stanu swego organizmu”, nie wchodziła też w rachubę „naiwność” K. W. w tej mierze – jak pisze obrońca.

Zważywszy przy tym odstęp czasowy do chwili rozpoczęcia jazdy, K. W. z całą pewnością wiedział, iż w dalszym ciągu znajduje się pod wpływem alkoholu, a co więcej – w stopniu kwalifikującym się jako stan nietrzeźwości w rozumieniu ustawy karnej. Odmienna argumentacja skarżącego nie nadaje się do akceptacji.

Do przeciwnych wniosków nie prowadziła też treść pisma z Komendy Powiatowej Policji w T. dotyczącego zachowań oskarżonego w dacie 19 kwietnia 2014 r. (vide: k-49). Było to bowiem działanie jednorazowe, dziejące się w odległym dniu od rozpatrywanego zdarzenia i pozbawione związku z nim, ani też nie powtórzone 2 sierpnia 2014 r. Nie dawało ono najmniejszych powodów do przyjmowania, że K. W. w każdym przypadku wątpliwości, co do stanu swej trzeźwości regularnie udaje się do jednostki Policji celem poddania się badaniom na zawartość alkoholu w organizmie.

Gdy z kolei chodzi o zastosowaną przez Sąd orzekający kwalifikację prawną czynu oskarżonego z art. 178a § 4 kk, to z chwilą wejścia w życie z dniem 21 marca 2015 r. nowowprowadzonego przepisu art. 107 § 4a kk (vide: art. 1 pkt 63 oraz art. 29 pkt 1, a nadto art. 21 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz

niektórych innych ustaw, Dz. U z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396) i stosownie do regulacji art. 21 wspomnianej ustawy nowelizacyjnej, zatarciu uległo wcześniejsze skazanie oskarżonego – prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 3 marca 2005 r. – syng. akt VI K 74/05. K. W. wymierzono wówczas za występki z art. 178a § 1 kk karę samoistnej grzywny.

Skazanie to nie mogło zatem stanowić podstawy realizacji znamion kodeksowych przestępstwa z art. 178a § 4 kk i należało je wyeliminować z opisu czynu przypisanego oskarżonemu aktualnie w pkt. 1 dyspozycji zaskarżonego wyroku. W konsekwencji konieczne stało się również dokonanie zmiany prawnej oceny zachowań K. W. – wyłącznie jako przestępstwo z art. 178a § 1 kk, a także przyjęcie tego właśnie przepisu za podstawę wymiaru kary.

W realiach faktycznych przedmiotowej sprawy Sąd odwoławczy stwierdził, że kara 4 miesięcy pozbawienia wolności w pełni odpowiadać będzie stopniowi zawinienia oskarżonego oraz stopniowi szkodliwości społecznej czynu jakiego się on dopuścił.

Na niekorzyść K. W. przemawiał nade wszystko zakres upojenia alkoholowego w jakim się znajdował kierując pojazdem mechanicznym, który uznać należało za znaczny. Co za tym idzie bardzo poważny był też stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym spowodowanego przez oskarżonego. Poza naturalnym upośledzeniem funkcji psychomotorycznych potrzeba zwrócić uwagę, iż K. W. poruszał się swym samochodem w godzinach rannych, w czasie tzw. „szczytu” wywołanego przez ludzi (tak pieszych, jak i kierujących) spieszących właśnie do pracy. Jechał ruchliwą ulicą. Do okoliczności obciążających zaliczyć potrzeba również uprzednią karalność za przestępstwo z art. 292 § 1 kk.

Po stronie okoliczności łagodzących wyróżnić natomiast należy przyznanie się – co do istoty – do popełnionego występkę, żal i skruchę.

Stopień zawinienia oskarżonego, jak i natężenie szkodliwości społecznej jego czynu pozostawały jednak znaczne.

Sąd Okręgowy, bacząc na sylwetkę i dotychczasowy sposób życia K. W., a nadto mając na uwadze, że wcześniejsze przestępstwo i prawomocne skazanie nastąpiło stosunkowo dawno (w roku 2009) przyjął pozytywną względem wymienionego prognozę kryminologiczno-społeczną, co umożliwiło sięgnięcie po dobrodziejstwo w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oznaczył przy tym okres próby na 3 lata.

Zarazem dla urealnienia powyższej kary, która nie podlega efektywnemu wykonaniu wymierzył też – w myśl uregulowania art. 71 § 1 kk – grzywnę dostosowując ilość stawek dziennych do winy i szkodliwości społecznej czynu, zaś rozmiar jednej stawki dziennej – do finansowych i majątkowych możliwości oskarżonego.

Sąd II instancji ocenił zarazem, iż zakres i czas trwania środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 2 lata w pełni oddaje poziom zagrożenia dla bezpieczeństwa ruchu drogowego wywołany przez W. i uznał wspomniane rozstrzygnięcie za trafne.

Tak wymierzone kary i środek karny należycie zrealizują swe cele zapobiegawcze, wychowawcze i w sferze kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W pozostałej części wyrok jako trafny utrzymany został w mocy. O wydatkach postępowania odwoławczego i o opłacie za obie instancje orzeczono jak w pkt. 3 wyroku niniejszego.